

Mål C-946/19

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

27 december 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Förenade kungariket)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

19 december 2019

Klagande:

MG

Svarande:

HH

[utelämnas]

BEGÄRAN OM FÖRHANDESAVGÖRANDE

EUROPEISKA UNIONENS DOMSTOL

[utelämnas]

BESLUT:

1. Följande frågor hänskjuts i enlighet med artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande:
  - (1) Ger artikel 4.1 i förordning (EU) nr 1215/2012 (nedan kallad **den omarbetade Bryssel I-förordningen**) en person med hemvist i en medlemsstat en rättighet som direkt kan upprätthållas i domstol?
  - (2) Vid jakande svar:

- (a) Om en sådan rättighet åsidosätts genom att talan väcks i ett tredjeland mot den personen, har medlemsstaten skyldighet att åtgärda detta [(första delen av begäran om hänskjutande) orig. s. 2], även genom att bevilja ett interimistiskt förbud att väcka eller vidhålla talan?
  - (b) Omfattar en sådan skyldighet ett fall där ett rättsmedel som står till buds vid domstolarna i ett tredjeland inte står till buds enligt den lag som är tillämplig i medlemsstatens domstolar?
2. De kompletterande uppgifter som krävs enligt artikel 94 (nedan kallat Innehållet i begäran om förhandsavgörande) i domstolens rättegångsregler anges i bilagan till denna begäran.

[utelämnas]

(andra delen av beslutet om hänskjutande)

**PÅ GRUNDVAL AV BILAGAN TILL BESLUTET AV DEN 19
DECEMBER 2019**

A. [Detaljer om parternas företrädare] [utelämnas]

1. [utelämnas]

B. BAKGRUND

2. MG är född i Förenta staterna. Hon är EU-medborgare genom att hon blev maltesisk medborgare i februari 2017. Hon är även medborgare i Saint Kitts och Nevis. Hon har hemvist i Förenade kungariket (i den mening som avses i artikel 4.1 i den omarbetade Bryssel I-förordningen ¹).
3. HH är född i och medborgare i Nya Zeeland. Han är även EU-medborgare genom att han blev maltesisk medborgare i februari 2017. Han var under några år före början av år 2019 bosatt i Förenade kungariket (i den mening som avses i artikel 4.1 i den omarbetade Bryssel I-förordningen), men bor nu i Nya Zeeland.
4. Mellan 2013 och januari 2019 hade MG och HH ett kärleksförhållande. De var inte gifta men levde tillsammans. Medan förhållandet pågick reste parterna regelbundet och tillbringade mer tid utomlands än i Förenade kungariket, men mer tid i London (där de bodde i MG:s hus) än på någon annan plats. Parterna [orig.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (omarbetad), EUT L 351, 2012, s. 1.

s. 2] tillbringade en del tid i Nya Zeeland under semestrar och på besök hos HH:s släkt och köpte en bondgård där. Det var MG som avslutade förhållandet.

5. Under detta förhållande köptes diverse värdefulla lösa och fasta tillgångar (på olika platser i världen) med MG:s pengar. Dessa tillgångar stod antingen i MG:s namn, i MG:s och HH:s gemensamma namn, enbart i HH:s namn eller i namnen på företag under HH:s kontroll. Tillgångarna innefattar: (i) en villa i Italien, (ii) en jordbruksfastighet och ett jordbruksföretag i Nya Zeeland (som ägs av ett nyzeeländskt företag vars aktier ägas av parterna, (iii) sportbilar som finns i Schweiz, (iv) handpenningar för köp av sportbilar och (v) medel investerade i amerikanska företag i Förenta staterna.
6. MG hävdar att HH misshandlade henne fysiskt och känslomässigt under deras förhållande. HH bestrider detta. MG säger att hon endast köpte tillgångar i HH:s namn eller lät dem stå under hans kontroll därför att HH utövade otillbörliga påtryckningar. HH bestrider detta. Han säger att det var MG:s avsikt att han skulle ha ägarintresse i tillgångarna.

C. FÖRFARANDET

C.1 Den engelska rättsprocessen

7. I februari och mars 2019 korresponderade de engelska advokater som företrädde MG och HG om frågan om äganderätten till de tillgångar som förvärvats under förhållandet.
8. Den 26 mars 2019 väckte MG talan vid High Court of England and Wales (nedan kallad **den engelska rättsprocessen**) och yrkade på förklaringar och förelägganden mot HH om att hon hade äganderätten till tillgångarna. Hennes materiella fordran bygger på:²
  - 8.1 Rätt och billighet enligt engelsk lag – hon hävdar att om inte HH kan bevisa att MG avsåg att tillgångarna skulle vara en gåva till honom, är följden av att hon utan vederlag skrev tillgångar i HH:s namn att han förvaltar dem för hennes räkning. [orig. s. 3]
  - 8.2 Obehörig vinst enligt engelsk lag – hon hävdar att HH måste återlämna ägarintressen i de tillgångar som han erhöll genom att utöva otillbörlig påverkan över MG eller genom oskäligt beteende.
9. HH delgavs den engelska rättsprocessen den 28 mars 2019.

² Den 12 november 2019 ändrades MG:s fordran till att (i) även söka gottgörelse från HH för trolöshet mot huvudman på grund av missbruk av medel investerade i amerikanska företag och (ii) lägga till ett schweiziskt bolag (som HH kontrollerar) som medtilltalad.

10. HH bestred den engelska domstolens behörighet att pröva MG:s yrkande. I en dom av den 25 juni 2015 (”**Annexure B**”) slog domare Lavender vid High Court fast att domstolen var behörig att pröva MG:s yrkande med tillämpning av artikel 4.1 i den omarbetade Bryssel I-förordningen. I synnerhet:
- 10.1 Den omarbetade Bryssel I-förordningen var tillämplig på tvisten mellan parterna. Undantaget i artikel 1.2 a var inte tillämpligt, eftersom förhållanden som det mellan MG och HH enligt engelsk lag inte har samma verkan som äktenskap (*comparable effects to marriage*).
- 10.2 HH hade varit bosatt i Förenade kungariket fram till januari 2019 och detta var hans senaste kända hemort när yrkandet gjordes.³
- 10.3 MG:s yrkande avseende de italienska tillgångarna omfattades inte av klausulen om exklusiv behörighet i artikel 24.1 i den omarbetade Bryssel I-förordningen. Hon åberopade rättigheter och skyldigheter mellan MG och HH och inte sakrätt.
11. Domaren beslutade också att, även om HH inte hade sin hemvist i Förenade kungariket enligt artikel 4.1 i den omarbetade Bryssel I-förordningen (i den meningen att han inte hade hemvist i en medlemsstat), skulle det ha förelegat engelsk domsrätt att pröva MG:s yrkande genom tillämpning av internationella privaträttsliga regler i engelsk lag.⁴
12. Den 25 juni 2019 avstod HH dessutom från att fullfölja en ansökan om uppskov med verkställigheten av den engelska rättsprocessen med tillämpning av artikel 34 i den omarbetade Bryssel I-förordningen⁵ (trots att han formellt inte godtog att den inte var tillämplig) och High Court avslog formellt ansökan. **[orig. s. 4]**
13. Som en del av den engelska rättsprocessen har HH gett garantier till den engelska domstolen som hindrar honom från att förfoga över de tillgångar som var föremål för MG:s yrkande. Dessutom har de schweiziska domstolarna beviljat interimistiska åtgärder (som stöd för den engelska rättsprocessen enligt artikel 31 i Lugano-konventionen från 2007⁶) som begränsar förfogandet över sportbilarna i Schweiz.

³ Med tillämpning av domen C-327/10 *Hypotecni banka a s mot Lindner* (ECLI:EU:C:2011:745).

⁴ Dessa regler i engelsk lag skulle gälla enligt artikel 6.1 i den omarbetade Bryssel I-förordningen, eftersom HH inte hade hemvist i Malta trots att han var maltesisk medborgare. Domaren beslutade att om reglerna enligt engelsk lag tillämpades, fanns det ett tillräckligt samband mellan MG:s yrkande och England för att motivera yrkandet mot HH och att England var ett lämpligt forum (*forum conveniens*) för en prövning av MG:s yrkande.

⁵ HH ingav denna ansökan den 17 juni 2019. MG:s ståndpunkt hade varit att artikel 34 inte gällde eftersom olika kriterier i artikel 34.1 inte var uppfyllda.

⁶ Konventionen om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, undertecknad i Lugano den 30 oktober 2007 (EUT L 147/5).

14. High Courts avgöranden om domstols behörighet överklagades inte. Den engelska rättsprocessen fortlöper.

C.2 Den nyazeeländska rättsprocessen

15. Den 25 mars 2019 (dvs. dagen innan den engelska rättsprocessen inleddes) väckte HH talan vid familjedomstolen i Nya Zeeland (nedan kallad den nyazeeländska rättsprocessen) för beslut enligt Nya Zeelands äganderättslag från 1976 (i dess ändrade form) (nedan kallad **1976 års lag**) om uppdelningen av tillgångar som parterna förvärvat under sitt förhållande.
16. 1976 års lag har, om den är tillämplig, följande egenskaper:
  - 16.1 Den är tillämplig vid separation av ogifta par som har levt i ett samboförhållande (vanligtvis i minst 3 år).
  - 16.2 Den skiljer mellan ”förhållandetillgångar” och ”enskilda tillgångar”.
  - 16.3 Den innebär att tillgångar som förvärvats under förhållandet (nedan kallade förhållandetillgångar) ska delas lika, med begränsade undantag.
  - 16.4 Det är tillämpligt på såväl lösa tillgångar var som helst i världen som på fasta tillgångar i Nya Zeeland.
  - 16.5 Den är potentiellt tillämplig på fasta tillgångar i Nya Zeeland även om ingen av makarna eller parterna har hemvist i Nya Zeeland. Den är potentiellt tillämplig på lösa tillgångar om en av makarna eller parterna har hemvist i Nya Zeeland (enligt definitionen i nyazeeländsk lag) när ansökan lämnas in. **[orig. s. 5]**
  - 16.6 1976 års lag är en komplett lag enligt nyazeeländsk lagstiftning. Den nyazeeländska domstolen tillåter inte tillämpning av utländsk lag vid fastställande av ägarskapet till de tillgångar som är föremål för yrkandet.
  - 16.7 Den nyazeeländska domstolen har utrymme att genom skönsmässig bedömning avstå handläggning av beslut om lösa eller fasta tillgångar med hänvisning till lämpligt forum (*forum conveniens*).
17. Den nyazeeländska rättsprocessen delgavs inte MG till följd av åtaganden HH gjort inom ramen för den engelska rättsprocessen.⁷ MG har emellertid kännedom om den.

⁷ När detta hänskjutande gjordes till domstolen hade den nyazeeländska rättsprocessen ännu inte delgivits MG och den engelska domstolen har beslutat om interimistiska åtgärder så att HH om han önskar delge den nyazeeländska rättsprocessen först måste meddela detta, så att den engelska domstolen får möjlighet att besluta om han ska tillåtas göra detta eller bör hindras från det i väntan på svaren på de frågor som tas upp i denna begäran om förhandsavgörande.

C.3 MG:s ansökan förbud att väcka eller vidhålla talan

18. Den 9 april 2019 ansökte MG inom ramen för den engelska rättsprocessen om beslut att förbjuda HH från att fullfölja den nyazeeländska rättsprocessen (kallas i common law-länder *anti-suit injunction*).
19. MG har gjort gällande att talan mot henne enligt artikel 4.1 i den omarbetade Bryssel I-förordningen endast kan väckas i England.⁸ MG gjorde gällande att domstolen var skyldig att skydda denna rättighet genom att bevilja ett förbud att väcka eller vidhålla talan mot henne vid domstolar i tredjeländ. Alternativt gjorde hon gällande att denna rättighet är en viktig faktor för domstolen att beakta när den beslutar huruvida den ska bevilja ett förbud att väcka eller vidhålla talan med stöd av sin vanliga behörighet inom common law-systemet.
20. I en dom av den 23 juli 2019 ("**Annexure C**") avslog domare Lavender ansökan om förbud att väcka eller vidhålla talan. Han fastslog att unionsrätten inte kräver att en sådan "rättighet" enligt artikel 4.1 skyddas på detta sätt för en person med hemvist i EU. Domaren noterade bland annat att ett "åsidosättande" av denna "rättighet" enligt bestämmelserna i den omarbetade Bryssel I-förordningen ska beivras genom ett förbud att väcka eller vidhålla talan avseende "åsidosättande" av denna "rättighet". Domstolen slog följaktligen fast att det inte förelåg någon automatisk rätt till ett förbud att väcka eller vidhålla talan. [**orig. s. 6**]
21. Som en del av detta resonemang tog domaren även upp två tidigare mål⁹ där den engelska Court of Appeal beslutat att artikel 20.1 i förordning 44/2001¹⁰ och artikel 22.1 i den omarbetade Bryssel I-förordningen innebär att arbetsgivare inte kan väcka talan mot anställda utanför de anställdas hemvistmedlemsstat och att rättsprocesser som inletts mot anställda i tredjeländer ska förhindras genom förbud att väcka eller vidhålla talan. Domaren fastslog emellertid att den engelska principen om bindande prejudikat (*doctrine of precedent*) inte innebär att "rättigheten" i artikel 4.1 för personer med hemvist i EU behöver skyddas på samma sätt som "rättigheten" för anställda enligt artikel 22.1.
22. Efter att ha konstaterat att det inte förelåg någon automatisk rätt till förbud att väcka eller vidhålla talan, beslutade domaren även att förekomsten av en "rättighet" enligt artikel 4.1 inte i sig var en relevant faktor vid prövningen av olika faktorer för och emot beviljande av förbud att väcka eller vidhålla talan enligt common law. Mot denna bakgrund beslutade domaren HH:s vidhållande av

⁸ Inget av undantagen från artikel 4.1 i den omarbetade Bryssel I-förordningen är tillämpligt på tvisten mellan parterna.

⁹ *Samengo-Turner v J&H Marsh & McLennan (Services) Ltd* [2007] EWCA Civ 723; [2007] 2 All ER (Comm) 813 och *Petter v EMC Europe Ltd* [2015] EWCA Civ 828; [2015] 2 CLC 178.

¹⁰ Rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, EGT L 12, 2001, s. 1.

den nyazeeländska rättsprocessen varken skulle vara en okynnesprocess eller ett förhållande som motiverade att bevilja förbud att väcka eller vidhålla talan.

23. Den 29 juli 2019 beviljade domaren MG rätt att överklaga beslutet att inte bevilja förbud att väcka eller vidhålla talan.

D. ANGIVANDE AV SKÄL SOM LEDDE TILL DETTA HÄNSKJUTANDE

D.1 Court of Appeals beslut

24. Court of Appeal hörde överklagandet [utelämnas] den 3 december 2019.
25. Den 12 december 2019 meddelade Court of Appeal sin dom ("Annexure A"):
- 25.1 Den var enig med domarens slutsats att tidigare nationella beslut om beviljande av förbud att väcka eller vidhålla talan för att skydda rättigheterna enligt artikel 22.1 i den omarbetade Bryssel I-förordningen inte är bindande för engelska domstolar i förhållande till artikel 4.1.
- 25.2 Court of Appeal förklarade att den behövde ett förhandsavgörande från EU-domstolen om de hänskjutna frågorna innan den kunde besluta huruvida förbud att väcka eller vidhålla talan skulle beviljas. **[orig. s. 7]**
- 25.3 Den förklarade att den inte ville anta MG:s tolkning av innebörden och verkan av artikel 4.1 eftersom konsekvensen av ett förbud att väcka eller vidhålla talan skulle vara att HH helt hindrades från att väcka talan enligt 1976 års nyazeeländska lag eftersom han inte skulle kunna göra det i England.

D.2 Tillämplig nationell lagstiftning

26. Den engelska domstolens behörighet att bevilja förbud att väcka eller vidhålla talan har sin grund i Section 37(1) i Senior Courts Act 1981, enligt vilken följande gäller: *"High Court får genom beslut (under rättegången eller i samband med att den skiljer saken från sig) meddela ett föreläggande ... i samtliga fall där domstolen att anser att det är skäligt och lämpligt att göra detta."*
27. Förbud att väcka eller vidhålla talan riktar sig mot personen som vill väcka talan i en utländsk domstol och inte mot själva domstolen. Åsidosättande av ett förbud att väcka eller vidhålla talan innebär domstolstrots. Påföljden för domstolstrots kan vara fängelse, böter eller kvarstad.
28. Den engelska domstolen är behörig att besluta om förbud att väcka eller vidhålla talan mot HH eftersom MG:s ansökan om detta görs inom, och som stöd för, den

engelska rättsprocessen, och HH omfattas av den engelska domstolens behörighet i den rättsprocessen.

29. Beslutet att bevilja förbud att väcka eller vidhålla talan är skönsmässigt, även om den engelska domstolen normalt beviljar ett sådant förbud när svaranden avser att väcka talan i ett annat land och kändanden har en avtalsenlig rätt att få talan väckt i England (på grund av ett avtal om exklusiv behörighet till förmån för den engelska domstolen), eller när rättsprocessen i ett annat land väcks av okynne eller för att förhåla.
30. Court of Appeal förklarade utrymmet för skönsmässig bedömning när det gäller beviljade av förbud att väcka eller vidhålla talan:

[50] ... behörigheten att bevilja förbud att väcka eller vidhålla talan utövas i fall där det är lämpligt för att undvika orättvisa, samtidigt som man är medveten om att det oundvikligen är ett ingrepp i rättsprocessen vid den utländska domstolen och att behörigheten därför måste utövas med försiktighet: *British Airways Board mot Laker Airways Ltd* [1985] AC 58. När talan kan väckas i två jurisdiktioner är den engelska domstolen endast skyldig att utfärda ett förbud att väcka eller vidhålla talan när förfarandet vid den utländska domstolen skulle vara en okynnesprocess eller ett förhållande: *Société Nationale Industrielle Aerospatiale mot Lee Kui Jak* [1987] AC 871 (PC). House of Lords ansåg att tröskeln är ännu högre i fall där svaranden i målet inte skulle kunna agera på annat håll om förbud att väcka eller vidhålla talan beviljas. Dessa fall benämns ”Single Forum Cases”, och förevarande mål är ett exempel. I domen i målet *British Airways mot Laker Airways* slog House of Lords fast att ett föreläggande kunde meddelas om att förbjuda en utländsk rättsprocess i sådana fall, men att det endast kunde meddelas om rättsprocessen i den utländska jurisdiktionen var så oskälig [orig. s. 8] att den kunde anses utgöra ett åsidosättande av en skälig rättighet. Lord Scarman formulerade följande på sidan 95:

”Jag vill understryka att detta ger uttryck för ett tillvägagångssätt och en princip som är allmänt tillämplig. Tillvägagångssättet måste vara försiktigt, eftersom ett föreläggande som förbjuder en person som står under engelsk domstols jurisdiktion från att väcka talan vid utländsk domstol där personen, med styrkande av erforderliga omständigheter, har rätt att väcka talan innebär en inblandning i den utländska domstolens dömande, oavsett hur fördold och indirekt denna inblandning är. Försiktighet krävs även när det är fråga om ”forum conveniens”-fall, det vill säga i fall där det finns rättsmedel vid såväl engelsk som utländsk domstol. Försiktighet är särskilt påkallad när det inte finns något rättsmedel vid engelsk domstol avseende en talan som kan väckas vid utländsk domstol, vars avgörande är verkställbart.

Även i sistnämnda fall har engelsk domstol emellertid befogenhet att meddela förbudet om inledandet av processen vid en utländsk domstol,

med hänsyn till omständigheterna, är så pass orimligt att det i enlighet med engelska principer om "wide and flexible equity" kan anses utgöra ett åsidosättande av sökandens på equity grundade rättighet. Denna rättigheter ska skyddas mot svarandens inledande av en utländsk process som med beaktande av omständigheterna är orimlig och oskälig. Den på equity grundade rätten att inte bli stämd vid domstol i utlandet föreligger endast om oskäligheten är sådan att engelsk domstol måste ingripa för att förhindra orättvisa. Det kommer därför att vara fråga om få mål, men domsrätt föreligger och måste upprätthållas."

[51] Dicey ¹¹ sammanfattar räckvidden av denna princip på följande sätt (i 12–089):

"En riktig analys utgår från det faktum att ett av domstol meddelat förbud för en part att väcka talan, under omständigheter som i praktiken innebär att det materiella yrkandet inte kommer att prövas i domstol, är en mycket kraftfull åtgärd. Domstolen måste därför kräva en mer övertygande grund för att meddelandet av ett sådant beslut är påkallat med hänvisning till lag och rätt än vad som krävs i allmänhet."

31. Denna situation beskrivs som "**Single Forum Case**". HH kan inte vidhålla sin talan enligt 1976 års nyazeeländska lag i engelska domstolar eftersom (i) 1976 års lag inte utgör en del av engelsk rätt och (ii) de engelska domstolarna inte skulle tillämpa nyazeeländsk lag på en tvist mellan parterna avseende ägarskapet till tillgångar som förvärvats under förhållandet. Engelsk rätt föreskriver uppdelning av tillgångar endast vid upplösning av äktenskap eller civilt partnerskap (och inte när par som har sammanbott inom ett kärleksförhållande avslutar förhållandet).

D.3 Tillämplig unionsrätt

32. Unionsrätten tillåter inte att medlemsstaternas domstolar beviljar förbud att väcka eller vidhålla talan som gör det möjligt att hindra en person från att vidhålla talan i andra medlemsstaters domstolar (se mål C-159/02 *Turner mot Grovit*, ECLI:EU:C:2004:228, där det noteras att ett sådant beslut är att likställa med ett ingrepp i en utländsk domstols behörighet och att det är oförenligt [**orig. s. 9**] med principen om ömsesidigt förtroende som ligger till grund för föregångaren till den omarbetade Bryssel I-förordningen).

Förevarande begäran om förhandsavgörande handlar emellertid om att hindra en person från att föra talan vid domstolar i tredjeländer, vilket per definition inte skulle innebära tillämpning av den omarbetade Bryssel I-förordningen.

33. Till stöd för sin ansökan åberopade MG följande:

¹¹ Dicey, Morris and Collins, *Conflict of Laws* 15th Ed.

- 33.1 Det preskriptiva språket i artikel 4.1 (*ska*) och betoningen av rättssäkerhet avseende behörigheten som ligger till grund för den omarbetade Bryssel I-förordningen.
- 33.2 Domstolens rättspraxis, som beskriver artikel 4.1 (och dess föregångare) som avsedd att skydda svarande och bestämmelserna i den omarbetade Bryssel I-förordningen (och dess föregångare) när det gäller att ge rättigheter och ålägga skyldigheter mellan enskilda.¹²
- 33.3 Unionsrättens effektivitets- och likvärdighetsprinciper när det gäller rättsmedel som står till buds vid åsidosättande av rättigheter som har sin grund i unionsrätten. När det gäller likvärdighet, hävdar MG att förbud att väcka eller vidhålla talan när det gäller åsidosättandet av hennes rätt enligt artikel 4.1 borde vara tillgängligt på samma villkor som förbudet att väcka eller vidhålla talan inom avtalsrätten (enligt engelsk nationell rätt) för att få talan väckt mot sig endast i England .
34. HH anförde som svar följande argument från sina tidigare advokater:
- 34.1 De påståenden [MG] lägger fram är avhängiga av en särskild tolkning av den omarbetade Bryssel I-förordningen som inte finns i själva rättsakten.
- 34.2 Yttranden i nationell rättspraxis tyder på att det inte är till hjälp att beskriva väckande av talan på annan plats som en kränkning av en rättighet¹³ och att förbudsföreläggande inte kan beslutas för att stärka rättigheter som följer av en förordning när rättsmedlet är ”utanför förordningens maskineri”.¹⁴ [orig. s. 10]
- 34.3 Domen i *Owusu* fastställer att domstolen i en medlemsstat inte själv kan avvisa behörighet. Den fastställer inte något ytterligare krav för att förhindra rättsprocesser i en annan jurisdiktion.
35. Court of Appeal påpekade att förbud att väcka eller vidhålla talan inte kännetecknar *civil law*-systemen och att de uttryckliga bestämmelserna i den omarbetade Bryssel I-förordningen inte föreskriver det rättsmedel som MG har yrkat på. Den noterade att de begränsade undantagen enligt artikel 33 och 34 bygger på att det faktiskt går att välja forum. Domstolen gav även sin syn att en skyldighet att genomföra alla rättigheter enligt artikel 4.1 genom en ett enda förbud att väcka eller vidhålla talan i samtliga *Single Forum Cases* (i) inte skulle främja syftet med den omarbetade Bryssel I-förordningen genom att underlätta en

¹² Till exempel mål 166/80 *Kloms mot Michel* (EUCJ:C:1981:137), mål 288/82 *Duijnsteet mot Goderbauer* (ECLI:EU:C:1983:326), mål C-26/91 *Handte mot TMCS* (ECLI:EU:C:1992:268), mål C-295/95 *Farrell mot Long* (ECLI:EU:C:1997:168), mål C-412/98 *Group Josi Reinsurance Company SA mot UGIC* (ECLI:EU:C:2000:399) och mål C-281/02 *Owusu mot Jackson* (ECLI:EU:C:2005:120).

¹³ *Eras Eil* [1995] 1 Lloyd’s Rep 64 i [76].

¹⁴ *Evalis S.A. mot S.I.A.T.* [2003] 2 Lloyd’s Rep 377 i [139].

god och harmonisk rättsskipning (se skälen 1, 3, 16, 21, 23 och 34 och (ii) skulle åsidosätta den viktiga principen om överensstämmelse genom att ”neutralisera andra länders lagbestämmelser.” Domstolen ansåg att en så grundläggande konsekvens kunde förväntas vara tydligt uttryckt i förordningen.

DOMSTOLEN (plenum)

ARBETSDOKUMENT